

Mocný Bůh odhalený před námi

Philadelphia, Pennsylvania, USA

29. červen, 1964

1 Poznámel jsem si několik odstavců Písma, ze kterých bych k vám chtěl promluvit a doufám, že Bůh požehná mému skromnému úsilí. Mnozí lidé jsou zvědaví, proč jsme tak zvláštní a hluční. Víte, to je trošku jiný druh shromáždění, než na jaký jsou lidé zvyklí; obvykle to všechno má, abych tak řekl, uhlazenou a suchou formu. Ale když přicházíme do těchto shromáždění (což bylo moji výsadou během posledních let, co ta shromáždění začala), vlastně ani nevíme, co budeme dělat, prostě přicházíme a zcela se vydáváme. To je to jediné, co je nám známo, že bychom měli dělat. A Bůh se o ten zbytek postará sám. A to z nás dělá takové výjimečné lidi.

Jednou kdosi řekl: „Víš co? Ti tvoji lidé jsou podivní.“

Řekl jsem: „Inu, myslím si, že ano.“

2 Vzpomínám si na jedno shromáždění. Bratr Troy mi kdysi vyprávěl o jednom malém Němci, který svědčil, že obdržel křest Duchem Svatým. A na druhý den v dílně kde pracoval, pozvedl své ruce a oslavoval Pána, mluvil v jazycích a zkrátka hrozně dováděl. Nakonec k němu přišel mistr a řekl mu: „Heinie, co se to s tebou děje?“

On mu odpověděl: „Byl jsem zachráněn.“ Řekl mu: „Moje srdce překypuje radostí.“

On řekl: „Ty jsi asi musel navštívit tu bandu cvoků.“

On na to: „Jistě! Sláva Bohu“ řekl, „jsem vděčný za ty cvoky.“ On řekl: „Vezmi auto a vyjed' na cestu.“ Řekl: „Odšroubuj ze všech šroubů matice [Poznámka 1: V angličtině 'nut' znamená blázen (cvok) a také matice.] a nebudete ti nic kromě hromady šrotu.“ A něco na tom asi je, vidíte.

3 Jednou na cestě v Kalifornii jsem šel ulicí v Los Angeles a spatřil jsem muže, který měl zde na prsou nápis, na kterém bylo napsáno: „Jsem bláznem pro Krista.“ A všichni na něj hleděli, a všiml jsem si, jak se za ním všichni otáčeli, když prošel kolem nich. A pomyslel jsem si, že bych měl udělat totéž. A na jeho zádech bylo napsáno: „A čím bláznem jsi ty?“ Domnívám se, že všichni (jeden vzhledem k druhému) jsme trošku zvláštní, vidíte. Ale víte co, svět se dostal do takových vyjetých kolejí, že něco trošku odlišného v nás způsobí, že se stáváme podivíny, lidé to považují za něco špatného. A Bůh musí obvykle učinit něco mimořádného, aby přivedl lidi zpět do Bible.

4 Dovedu si představit, jak byl Noe takříkajíc cvokem pro tento vědecky založený věk, ve kterém žil, neboť oni byli schopni prokázat, že tam na obloze nebyla žádná voda. Ale Bůh řekl, že se tam nějaká najde, a tak Noe kázal a věřil tomu a tím se stal cvokem. A dovedu si rovněž představit, že když přišel Mojžíš do Egypta, byl pro faraóna rovněž cvokem; ale, pamatujte, faraón byl cvokem pro něj. A tak oni... uvědomujeme si to.

5 Dokonce Ježíš byl považován za kacíře. Je to tak. Martin Luther byl cvokem pro Katolickou církev, John Wesley byl cvokem pro Anglikány. A tak vidíte, asi už nadešel čas pro dalšího cvoka, nemyslíte? Ale dříve než se najde nějaký cvok, víte, nejdřív zde musí být šroub, do kterého ten cvok zapadne. A tak vidíte, Noe, jako cvok... je potřeba vzít matici a šroub, který je jí přitažen a tvoří to celek. A tak Noe byl schopen přitáhnout všechny, kteří uvěří do korábu, a zachránit je před soudem tím, že byl tou maticí.

Shledáváme, že Mojžíš vytáhl, jako matice, církev z Egypta. Je to tak.

6 A soudím, že my nyní takovou matici potřebujeme, aby vytáhla Nevěstu z církve. Nyní něco takového potřebujeme, někoho dalšího.

A tak jsme takovým zvláštním druhem lidí. A dnes večer jsem usoudil, bude-li vůle Páně, že se pokusím přečíst některá místa Písma náležící k tomu, a krátce k vám promluví a pokusím se vám zdůvodnit, proč jsme takovými zvláštními lidmi.

Otevřeme nyní v Písmu epištolu Filipenským, 2. kapitola, 1 až 8 a rovněž 2. Korintským 3:6; a přečteme si Slovo Boží. A nyní, krátce před čtením, skloňme naše hlavy k modlitbě.

7 Milostivý nebeský Otče, dnes večer jsme opravdu privilegovanými lidmi, že můžeme žít v tomto věku a vidět věci, které probíhají před našimi zraky a být si vědomi toho, jak blízko je čas, kdy Ježíš přijde pro svou církev. Ó, naše srdce jsou plná nadšení, Pane.

A zatímco dnes večer listujeme v těchto stránkách, prosíme, abys nám k tomuto textu dal i námět; a ať Duch Svatý zjeví našim srdcím věci, které nám budou prospěšné a Bohulibé. Neboť prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

8 Víte, domnívám se, že vás o něco požádám. Obvykle žádám lidi o nezvyklé věci, ale doufám, že ne příliš nezvyklé. Ale vzhledem k tomu, že projevujeme loajalitu i naší vlajce a všichni stáváme v pozoru. Když vlajka prochází kolem nás, všichni se postavíme — konec konců jsme povinni to udělat; stojíme

tedy a salutujeme. Postavte se tedy, chcete-li, zatímco budeme číst Slovo. 2. Korintským 3:6:

Který nás také učinil způsobilými služebníky nové smlouvy, ne litery, ale Ducha; neboť litera zabíjí, ale Duch obživuje.

Jestliže pak služba smrti, literami vyrytá do kamenů, byla slavná, takže synové Izraele nemohli pohledět do Mojžíšovy tváře kvůli slávě jeho obličej, která byla pomíjející,

jak by tím spíše neměla být slavná služba Ducha?

Jestliže totiž služba odsouzení měla slávu, služba spravedlnosti se ve slávě rozhojňuje mnohem více!

Vždyť vzhledem k té nesmírné slávě ani to, co bylo oslaveno, v tomto ohledu oslaveno není.

Jestliže totiž to pomíjející přišlo skrze slávu, mnohem spíše je ve slávě to, co zůstává.

Jelikož tedy máme takovouto naději, mluvíme tak otevřeně,

a ne jako Mojžíš, který kladl na svou tvář roušku, aby synové Izraele nehleděli k cíli toho, co mělo pominout.

Jejich mysli se však zatvrdily. Až do dnešního dne totiž zůstává při čtení Staré smlouvy tatáž rouška neodkrytá, neboť se odnímá jen v Kristu.

Když tedy bývá čten Mojžíš, na jejich srdcích leží až do dnešního dne rouška.

Jakmile se však člověk obrátí k Pánu, je ta rouška odstraněna.

Ten Pán je Duch, a kde je Pánův Duch, tam je svoboda.

My všichni se pak s odkrytou tváří zhlédneme v Pánově slávě jako v zrcadle a jsme proměňováni v tentýž obraz, do slávy k slávě, jako od Pánova Ducha.

9 A ve Filipenským 2 čteme toto (počínaje 1. do 8. verše):

Je-li tedy v Kristu nějaké povzbuzení, je-li nějaké potěšení lásky, je-li nějaké společenství Ducha, je-li nějaký soucit a milosrdenství,

dovršte mou radost: smýšlejte stejně, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše a jedné mysli.

Nic nedělejte pod vlivem ctižádosti nebo ješitnosti, ale v pokoře pokládejte jedni druhé za přednější než sama sebe.

Ať si každý nehledí jen svého, ale každý také toho, co je druhých.

Nechť je tedy ve vás totéž smýšlení, jaké bylo v Kristu Ježíši.

Který ačkoliv se nacházel v Božím způsobu existence, nepovažoval to, že je roven Bohu, za kořist,

ale zmařil sám sebe, když přijal způsob služebníka a stal se podobný lidem.

10 Modleme se. Nebeský Otče, toto úžasné slovo, které jsme dnes večer přečetli z Písma svatého, udělej je našim srdcím tak skutečné, abychom odsud odcházeli jako ti, kteří přišli z Emauz a říkali: „Zdali naše srdce nehořelo v nás, když k nám mluvil na cestě,“ neboť o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen. Můžete se posadit.

11 To je opravdu neobvyklý text, ale myslím, že je velice vhodný pro tuto příležitost. Chtěl bych promluvit na téma: „Mocný Bůh odhalený před námi.“

Od kdy byl zde člověk, v jeho srdci byl hlad dozvědět se, odkud přišel a proč je zde a kam jde. A je pouze jeden, který na to může odpovědět, a to je ten který jej sem přivedl. Člověk vždycky toužil po tom, aby mohl spatřit Boha.

12 Shledáváme už dávno ve Starém zákoně, že Bůh se zahalil před nevěřícími. Bůh měl vždycky zvláštní způsob zacházení s lidmi. On se ukrývá před nevěřícími a zjevuje se věřícím. Bůh tak jedná. Ježíš děkoval Otci, že skryl tyto věci před moudrými a rozumnými a zjevil je nemluvňátkům, kteří se mohou učit. A tak shledáváme, že Bůh se ve své podstatě nemění a své dílo stále koná stejným způsobem. Shledáváme u Malachiáše 3, kde On řekl: „Já jsem Bůh a neměním se.“ A tak On stále koná dle stejného principu.

13 Kdybychom vzali jednu z nejstarších knih Bible, když Job, jeden z nejšlechternějších lidí ve své době, muž dokonalý v Božích zákonech, služebník, šlechtný, důstojný služebník — Bůh dokonce řekl: „Nikdo na zemi mu není podobný.“ Ale jeho touhou bylo spatřit jednu Boha. On věděl, že Bůh existuje a pociťoval touhu, aby Jej mohl spatřit, vlastně jít k jeho domu, zaklepat na dveře a říci: „Rád bych si s Tebou promluvil,“ a posadit se, promluvit si spolu, jako my mezi sebou. My jsme soudní. Kvůli tomu jsme v těchto shromážděních, kde se spolu scházíme a vyjadřujeme naše myšlenky; a rozumíme si lépe, když si promluvíme. Dělají to kazatelé. Dělají to lidé všech společenských vrstev, rádi spolu hovoří.

14 A Job... Bůh byl pro něj tak opravdový, že chtěl zjistit, zda by nemohl jít a zaklepat na jeho dveře a mít s Ním rozhovor. Ale shledáváme, že Bůh k němu opravdu promluvil, ale byl zahalen. Byl zahalen v podobě větru. A řekl Jobovi, aby si přepásal bedra; chystal se k němu promluvit jako člověk. Sestoupil tedy ve větru a promluvil k Jobovi. Dal se mu poznat ve větru, i když ho nemohl spatřit úplně. Mohl pouze zaslechnout vánek větru, který províval koruny stromů; a z větru promluvil hlas, ale Bůh zůstal zahalen v tom větru.

15 Shledáváme, že v Africe, v jižní Africe používají slova Amoyah, které znamená „Neviditelná síla.“ A tato neviditelná síla měla v tomto větru slyšitelný hlas, který promlouval k Jobovi, i když nemohl spatřit jeho formu; On zůstal před ním v této vichřici zahalen. Shledáváme, že jeden z velikých biblických proroků, Mojžíš, ve Starém zákoně, jeden z těch Božích vyvolených, oddělených, předurčených služebníků, on rovněž Jej toužil spatřit. Byl už tak blízko Něho a spatřil mnohé úkazy jeho velebnosti, jeho mystickou ruku vztaženou před sebou, a konající věci, které může učinit pouze Bůh. On Jej toužil jednoho dne spatřit, a Bůh mu řekl: „Postav se na skále.“

A zatímco stál na skále, Mojžíš jej viděl procházet. Spatřil jeho záda. A řekl, že to připomínalo lidská záda. A přece Boha nespátřil; spatřil pouze Boží závoj.

16 Bible říká: „Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Otce, ten ho vylíčil.“ A tak Mojžíš jej viděl zahaleného jako muže.

A dále shledáváme, že Jahve Starého zákona byl vlastně Ježíšem Nového zákona. A doktor Scofield zde poznamenává, že shledáváme, že Jeho slovo měnilo formu, shledáváme, že slovo en morphe v řečtině znamená „neviditelné, jež se stalo viditelným.“ Něco, co nemůže... víme, že to je zde. Není to sice viditelné, ač víme, že je to tady. A když On měnil tuto svou formu en morphe, což vlastně znamená, že se měnil z nadpřirozena do přirozenosti... On pouze měnil svou masku.

Jinými slovy je to jako v divadle; On hrál jistou roli. V Řecku si herci měnili masky a jeden mohl hrát v několika různých rolích. A moje dcera, která je zde mezi námi... oni právě nedávno na střední škole hráli nějaké drama. Oni... jeden chlapec, kterého znám, hrál asi čtyři role, ale musel jít za oponu a změnit svou masku, aby mohl znovu vystoupit a znázornit jinou postavu.

17 Vezmete-li starozákonní proroctví o tom, čím měl být Mesiáš, můžete je přirovnat k životu Ježíše a dostanete přesně to, čím Ježíš skutečně byl. On nebyl obyčejným člověkem; On byl Bohem, en morphe. On se jen změnil z nadpřirozena do přirozené formy člověka; a přece byl Bohem zjeveným v těle, zahaleným lidskou, tělesnou oponou. Sledujte Starý zákon.

Vím, že dnes večer mluvím k smíšenému obecnstvu ze všech koutů zeměkoule. A sešli jsme se kvůli tomu: Co zde děláme? Kdo jsme... kam směřujeme? Co se děje? Co to má všechno znamenat?

18 A nyní zde shledáváme, že kdyby naši židovští muži a ženy... a rabíni v chrámu, v těch minulých dobách, kdyby věnovali patřičnou pozornost Bibli, proroctvím, místo svým tradicím, pak by poznali, kým ten Ježíš byl. Nikdy by ho nenazvali Belzebubem; nikdy by ho neukřižovali. Ale to všechno muselo být sehráno; to bylo částí toho dramatu. A oni v tomto případě byli slepí.

19 Je to stejné jako s mnoha muži a ženami, kteří jsou zde přítomní, v mém věku nebo možná i starší. Vzpomínáte si před léty na ty Číňany (můj bratr, oni to zde právě uvedli a já jsem si na to vzpomněl, když jsem s ním hovořil), jak oni měli ve zvyku... oni nemluvili anglicky a věnovali se praní prádla. A když jsi přišel s prádlem do té prádelny, ten Číňan v prádelně vzal kousek papíru a roztrhl jej jistým způsobem napůl. Ty sis nechal jednu část papíru a on vzal druhou. Ale když ses vrátil vyzvednout si prádlo, tyto dva kusy papíru musely do sebe zapadnout. A jestliže nezapadly přesně (tohle se nedalo nijak padělat, protože on měl jeden kus a ty ten druhý) a jestliže by to bylo paděláno... měl jsi právo si dělat nárok na to, co ti patřilo. A pokud jsi předložil tu druhou protikladnou část, potom jsi obdržel to, co bylo tvoje.

A tak je to i dnes, jestliže máme tu druhou část smlouvy. Když Bůh roztrhl svého Syna na Golgotě vedví, vzal to tělo vzhůru jako oběť a k nám dolů seslal Ducha, který kdysi přebýval v muži, Ježíši (tentýž Bůh je zahalený dnes ve formě Ducha Svatého), tyto dva kusy se musí sejít dohromady; pak jsi částí této smlouvy. Bůh to učinil kvůli tomu, aby se dal lépe poznat člověkovu, když sám sebe učinil člověkem.

20 Před léty jsem četl příběh a v něm se pojednávalo o jistém velikém šlechtném králi... zapomněl jsem,

jak se jmenoval. Neuvažoval jsem o tom, že tento příběh budu vyprávět. Možná to byla smyšlenka, ale přivede nás to k závěru, který nám udělá pozadí k tomu, co chceme vyjádřit.

Tento král byl velice šlechtitným králem, a velice miloval své poddané, ale jednoho dne před zraky své gardy a královských hodnostářů řekl: „Dnes mne vidíte naposledy na dobu mnoha let.“

A tak jeho garda a šlechtici mu na to řekli: „Dobrý králi, proč něco takového říkáš? Snad neodjedeš do ciziny a neodcizíš se nám?“

On řekl: „Nikoliv, zůstanu zde; ano“ řekl, „odejdu mezi své poddané; chci se stát sedlákem; budu kácet stromy s dřevorubci; budu obdělávat pole s nádeníky; chystám se vinařit s vinaři. Zkrátka, chci být jako jeden z nich, kvůli získání lepších znalostí o jejich práci. Miluji je a chci se s nimi seznámit osobně. Oni mne nepoznají, ale já se však chci s nimi takovým způsobem seznámit.“

21 A druhý den ráno, když jeho zástupci... všichni jeho lidé ho viděli — spíše ti, kteří byli přítomní v paláci — jak sňal svou korunu a odložil ji na stolec, na trůn, a svlékl si své roucho a oblékl si sedlácký oděv a šel mezi obyčejné lidi.

V tom malém příběhu nalézáme něco o Bohu. Oni tomu králi řekli: „Králi, my tě chceme mít. Milujeme tě. Chceme, abys zůstal králem nad námi.“

Ale on se chtěl stát jako jeden z nich, aby je mohl lépe poznat a aby oni mohli poznat jeho, kým on opravdu je. To jim ukáže, kým on ve skutečnosti je.

22 A právě to udělal Bůh. On zaměnil svou formu Boha, Jahve, aby se stal jedním z nás, aby mohl trpět, aby mohl zakusit smrt, aby mohl poznat, co je to osten smrti a vzít na sebe trest hříchu. On odložil stranou svou korunu a své roucho a stal se jedním z nás. Umyl nohy nízkou postaveným. Přebýval ve stanech spolu s chudými. Spal v lesích a na ulicích spolu s vyděděnými. Stal se jedním z nás, aby nás lépe pochopil a my mohli lépe pochopit Jeho.

23 A myslím si, že zde poznáme tu Jeho změnu, pokud jen budeme pozorní, to, co udělal. On přišel ve jménu tří synů. On přišel ve jménu Syna člověka, Syna Božího a Syna Davidova. Přišel jako Syn člověka. U Ezechiela 2:3 sám Jehova nazval proroka Ezechiele Synem člověka. Syn člověka znamená, prorok. On musel takto přijít, aby se naplnilo místo páté Mojžíšovy 18:15, ve kterém Mojžíš řekl: „Proroka z prostředku tvého, jako já jsem, vzbudí tobě Hospodin Bůh tvůj.“ On se nikdy nenazval Synem Božím. On vztahoval na sebe pojem Syn člověka, neboť musel přijít podle Písem.

A tak musel dát tyto dva kusy papíru dohromady, prorocství Starého zákona a svůj vlastní charakter. A tak přišel jako Syn člověka, přišel v této formě.

24 Dále shledáváme, po jeho smrti, pohřbu a vzkříšení, že On přišel v den Letnic jako Syn Boží — Bůh, Duch ve formě Duchu Svatého. Co vlastně udělal? On se změnil, dal se poznat svým lidem v jiné podobě, jako Duch Svatý, kterým je Bůh. On sestoupil, aby tímto způsobem jednal skrze církevní věky, jako Syn Boží, Duch Svatý. Ale v Miléniu přichází jako Syn Davidův, aby se posadil na trůnu krále Davida. On měl obdržet trůn Davidův; nyní je na trůnu Otce. A potom, On řekl: „Kdo vítězí, tomu dám sedět se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a posadil se svým Otcem na jeho trůnu.“ A tak On... v Miléniu On bude Synem Davidovým. Co to je? Tentýž Bůh, který neustále mění svou podobu.

Pro svou manželku jsem manželem.

25 Už jste někdy postřehli, jak tato syrofenická žena řekla: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“? On... tím se nedal vůbec vyrušit. Ona na Něj neměla nárok, jako na Davidova Syna. On byl... On je Synem Davidovým pro Židy. A nyní přišel... ale když Jej oslovila Pane (On byl jejím Pánem), pak obdržela, co žádala. Nyní když... On se tedy jen přestrojil.

26 Doma zastávám tři různé pozice. U nás doma si moje manželka dělá na mne nárok jako na manžela. Moje dcera, zde přítomná, nemá nárok na mne jako na manžela; jsem jejím otcem. A můj malý vnuk, pro něj jsem dědečkem; a ten nemá právo mi říkat tatínku. Nejsem jeho otcem; můj syn je jeho otcem. Jsem jeho dědečkem, ale stále jsem jedním a tímtéž člověkem.

A hle co Bůh dělá, On se mění a stává se jako daná generace, a tím sděluje sám sebe těmto lidem. A to bychom dnes večer právě chtěli vypátrat: Jakým způsobem by se měl Bůh dát poznat lidem v této době? On mění svou totožnost; On mění svou roli, ale nikdy nemění svou podstatu. Nemění svou přirozenost; On pouze prochází od jedné totožnosti k druhé. On to dělá, aby lidem zjevil sebe srozumitelněji, aby oni mohli poznat, kým On je a čím On je.

27 Židům 1 čteme: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky, ale v těchto posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna, Ježíše.“ Nuže, tyto proroky, když Ježíš byl zde na zemi, On je nazval bohy. „Nazýváte bohy ty, k nimž řeč Boží stala se, a nemůže zrušeno býti Písmo.“ Pak řekl: „Jak můžete tupiti mne, že jsem řekl: Syn Boží jsem?“ Chápete?

28 Pro každý věk je přiděleno Slovo, jak má být; a Ježíš naplnil všechna proroctví. „Nebo v něm přebývá veškerá plnost Božství tělesně.“ To bylo v NĚm.

To byl On v Josefovi. To byl On v Eliáši. To byl On v Mojžíšovi. To byl On v Davidovi, zavrženém králi. Jeho vlastní lid jej zavrhnul jako krále. A on opouštěl nádvoří a malý bídný mrzák se přibelhal, ten který neuznával jeho svrchovanost, jeho systém, a plival po něm. A strážce vytasil svůj meč a řekl: „Copak ponechám hlavu na tomto psu, který plive po mém králi?“

A David si v tom okamžiku snad ani neuvědomoval, co dělá, ale on byl tím pomazaným, on řekl: „Nech ho být. Bůh mu řekl, aby to učinil.“ A stoupal na horu a plakal nad Jeruzalémem, zavrženým král.

Už jste to někdy zpozorovali, že po uplynutí několika staletí Syn Davidův byl poplíván na ulicích a šel na tutéž horu — stejnou horu, pohleděl dolů na Jeruzalém a zaplakal: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromáždí své kuřata pod křídla, ale nechtěli jste?“

29 On nikdy nezměnil svou podstatu, neboť k Židům 13:8 říká: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.“ Bůh byl učiněn tělem na to, aby zemřel, vykoupil nás z hříchů. A právě kvůli tomu se změnil a stal se člověkem.

V evangeliu svatého Jana 12:20 vidíme, jak o něm uslyšeli Řekové. Je nemožné, aby člověk o něm uslyšel a srdce se nerozhořelo touhou Jej spatřit. Jako Job a starodávní proroci, všichni si přáli Jej spatřit. A tak tito Řekové přišli k Němu a chtěli se s Ním potkat. Přišli tedy k Filipovi z Betsaidy a řekli: „Pane, chceme vidět Ježíše.“

30 Tito Řekové jej chtěli vidět; ale to nebylo možné, protože On se nacházel v chrámě svého člověčenství. Bůh v Kristu smířil svět sám se sebou.

Na tomto příkladě tedy shledáváme, že tito Řekové se s Ním nemohli setkat. A všimněte si slov, která Ježíš následně vyřkl: „Pokud zrno pšeničné nepadne do země a nezemře, zůstane samo.“ Jinými slovy, v tomto převlečení, v této podobě, kterou tehdy měl, Jej nikdy nebudou moci spatřit, protože byl zahalen v lidském těle. Ale když toto pšeničné zrno padne do země, pak vzbudí všechny tyto rasy. Samozřejmě, On byl tehdy poslán k Židům, ale to pšeničné semeno muselo padnout do země. Bůh zahalen v lidském těle, skrytý před nevěřícími, ale zjeven věřícím.

31 U Jana 1:

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.

A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi [a viděli jsme jeho slávu, slávu jako má Jednorozený od Otce], plné milosti...

Tedy, na počátku bylo Slovo. Slovo je vyjádřenou myšlenkou. On na počátku ještě nebyl Bohem. Inu, naše současné anglické slovo Bůh znamená předmět uctívání. Jak klamné to je pro lidský rozum. Můžete někoho udělat bohem. Můžete cokoliv udělat bohem. Ale ve Starém zákoně, v 1. Mojžíšově 1: „Na počátku Bůh“... slovo zde použité je Elohim. Elohim znamená „samostatný.“ Jaký rozdíl to je oproti našemu slovu Bůh. Elohim znamená „samostatný.“

My nemůžeme existovat samostatně. Nejsme všemohoucí, všude přítomní, vševědoucí. To všechno ale vyjadřuje Elohim. My takoví nemůžeme být. Strom, ze kterého uděláš nábytek nebo postavíš dům, on neexistuje sám o sobě.

32 A tak Bůh na počátku byl Životem, tím Věčným. V něm se nacházely atributy a tyto atributy se staly slovy a to Slovo se stalo tělem. Ježíš byl vykupitelem. A vykoupit znamená „přivést zpět.“ A jestliže to mělo být přineseno zpět, muselo se to někde nacházet, aby to mohlo být přineseno zpět. A tak vidíte, že všichni lidé to stejně nikdy nevidí, protože ne všichni lidé byli v Božích myšlenkách.

33 Podívejte se na tyto kněze! Když viděli, jak se vyjádřil skrze Slovo, to čím byl, oni řekli: „To je Belzebub.“ To ukazuje, kde se nacházela jejich povaha; ona se nacházela v moderním trendu myšlení onoho dne. Ale když tato malá prostitutka, se kterou se setkal v bráně, které on řekl — vyjádřil svůj mesiášský znak tím, že ji řekl, co učinila — ona řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Víím, že když přijde Mesiáš, oznámí nám všechno.“ Ona jej poznala jako Mesiáše, toho pomazaného, neboť on splnil biblické požadavky. Copak to nevidíte? Ty dva kusy papíru se daly dohromady. „Vím, že když Mesiáš přijde...“

34 Inu, Bůh mohl klidně jako tvůrce zkrřížit to s tím, a tak docílit požadovaného zabarvení tónu toho zvonce, ale když se Ježíš obrátil a řekl: „To jsem já, který s tebou mluvím,“ tam se nedostavilo vyjádření toho druhu jako Belzebub. Ona odložila nádobu a běžela do města, a řekla: „Pojďte, podívejte se, ten muž mi řekl všechno, co jsem udělala. Není to opravdu Mesiáš?“ Chápete?

Co to způsobilo, když se dala dohromady ta stará Písma s prožitím, které ji nabídl Ježíš, co to způsobilo? To vypůsobilo Mesiáše. A všimli jste si? Její hříchy byly ihned odpuštěny, protože ona byla od

začátku způsobilá k vykoupení; poněvadž ona byla v Božím myšlení na počátku. A to ji vykoupilo, neboli přivedlo zpět, když spatřila vyjádření se projeveného Písma týkajícího se Jahve: Kdo On byl a kým On je.

35 Když přišel Ježíš, kdyby On přišel s poselstvím Noemovým, tak by to nefungovalo: Budovat koráb a odplout pryč. To by nefungovalo. Ale Noe byl částí Boha. On jednal podivným způsobem, poněvadž byl opravdu zvláštním člověkem. A jeho poselství bylo zvláštní, protože bylo projevem Slova. On nemohl přijít s Mojžíšovým poselstvím, protože ono by nefungovalo. Mojžíš byl v jisté omezené míře projevem Boha; byl Slovem vyjádřeným pro onu hodinu. Ale Ježíš v tom přijít nemohl. Bible nikde neudělala zmínku o tom, že tak přijde. Ale když On přišel, vyjádřil přesně to, jak Starý zákon řekl, že to bude vyjádřeno, a všichni, kteří byli způsobilí k vykoupení, tomu uvěřili; neboť oni byli Božími myšlenkami. Jeho prvopočáteční atribut, jenž podléhal vykoupení, se stal tělem a byl přiveden zpět k Bohu. „Ale všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími syny,“ protože byli způsobilí k vykoupení. Od začátku byli obsaženi v tomto způsobu vyjádření.

36 Kdybychom se zde mohli na chvíli zastavit (pokud možno) a uvažovat dnes večer o poselství této hodiny, o těch vyjádřených myšlenkách Jahve... Je nám řečeno, že před založením světa naše jména byla vložena do Beránkovy knihy života. Pak můžeme sledovat tyto dvě strany, jak jsem se už o tom zmínil, proč je jeden vůči druhému podivínem. Tak to musí být. Tak to bylo vždycky; a navždy to tak zůstane. On byl Slovem a Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

37 Nyní tedy shledáváme, že Bůh v dávných dobách Starého zákona, poté, co se ukázal svým lidem v různých podobách, zahalil se na své slitovnici jezevčími kůžemi. Shledáváme, že když Šalomoun posvěcoval Hospodinův chrám a visely tam ty jezevčí kůže, ta opona — jak sestoupil v ohnivém sloupu a oblaku a sestoupil za ně a zahalil se před vnějším světem. Ale vírou Izrael věděl, že On tam přebývá. Věděli, že On tam je, nehledě na to, co si pohanské národy o tom myslely. On se skryl před nevěřícími, ale věřící věděli skrze víru, že On tam přebývá; mohli dostoupit milosti. A on seděl na svém trůnu milosti, což bylo velikým tajemstvím.

38 Dobře víte, že vejít ve Starém zákoně za tuto kůži znamenalo smrt a zůstat stát teď před ní znamená smrt; tehdy vejít do Jeho slávy znamenalo smrt; nyní zůstat vzdálen od Jeho slávy je jistou smrtí. To se samozřejmě stalo, když byla roztržena opona na Golgotě, když ta opona byla roztržena, ta stará opona. Nyní zůstat vzdálený od Jeho přítomnosti, se rovná smrti. Tehdy vejít do Jeho přítomnosti se rovnalo smrti. Vidíte? To se mění sem a tam, a musíte najít Písmo, abyste mohli uvidět, v jakém dni žijeme.

39 A když se na Golgotě roztrhla opona, trůn milosti byl ukázán veřejně, ale co se vlastně stalo? On visel na Golgotě, potřísněný krví. Oni brali každý rok krev a kropili slitovnici při očistování svatyně, a při tom tam kropili slitovnici, a Bůh ve svém mohutném úderu moci blesku roztrhl tuto starou jezevčí oponu odshora až dolů a tím vystavil na odiv trůn milosti. Ten ryzí, pravý Beránek Boží visel vystavený na odiv na Golgotě, ten opravdový trůn milosti, když Bůh tu cenu zaplatil sám a stal se jedním z nás, a sám se ukázal jako muž umožňující smíření s námi a naše smíření s Ním.

Trůn milosti ukázán veřejně před zraky celého Izraele v den smíření.

40 Ale běda tradici tehdejších církevních otců, skrze jejich tradice byl ten pravý trůn milosti zahalen před lidskými zraky. Kdyby oni znali Písma, každý jeden kousek by zapadal do druhého, jako ten čínský list papíru. Starozákonní proroctví by se naplnila a ve skutečnosti se to stalo. A kdyby byli poučovani o Písmu, pak by jistě ten trůn milosti spatřili.

Jak Mojžíš zde řekl, že až do dnešního dne jsou zastřeni. To stále leží na jejich srdcích; oni to nevidí.

41 Ale On byl Bohem skrze utrpení a vykoupení. On byl pravým trůnem milosti vystaveným na odiv.

Jak zpíváme v té písničce:

Tam na Něj pohleď - věc ta již patrná!
Tam je On, Vítěz ten veliký,
od tehdy opona roztržena je vedví.

Hleďte, On přišel jako slitovnice, visel na veřejnosti před zraky shromáždění. Ale oni zastávali populární názor... inu, muži a ženy, delegáti této konference, chtěl bych to říci bez okolků. Z dnešního pohledu, s ohledem na to kvůli čemu jsme se sem shromáždili, obávám se, že tradice otců, církevních otců, to ukryly před příliš mnoha lidmi. Od doby co Duch Svatý přišel v těch posledních dnech v souladu s proroctvím a opona byla roztržena, příliš mnoho lidí se upoutalo k tradicím svých otců; a právě kvůli tomu nemohou být svědky této přehromné radosti a pokoje a věcí, které dnes církev vlastní. I když je to jasně viditelné těm, kteří věří. On skryl Slovo, zaslíbené Slovo pro dnešek.

42 Inu, tradice učinily oponu. Oni říkají, že dny zázraků už pominuly. Oslovil mne jistý muž, znamenitý, kultivovaný džentlmen z Tucsonu, z Arizony, kde bydlím. Měli jsme shromáždění v Ramada; promlouval jsem na konferenci Křesťanských obchodníků, kde sestoupila přítomnost Pána Ježíše a konala velké věci.

A tento křesťanský džentlmen přistoupil ke mně (byl to kazatel církve, znamenitý muž), a řekl: „Bratře Branhamo, ty se snažíš lidem vmístit představu apoštolského věku,“ řekl, „vždyť přece apoštolský věk pominul.“

Řekl jsem: „Prosím tě, bratře, ukaž mi to v Písmech, kdy skončil apoštolský věk.“ Řekl jsem: „Apoštolský věk se začal o Letnicích a... Petr o Letnicích řekl: ‚To zaslíbení totiž platí vám i vašim dětem i všem, kdo jsou daleko, kohokoli povolá Pán, náš Bůh.‘ Kdy se to skončilo? Jestliže Bůh ještě povolává, pak apoštolský věk ještě trvá.“

43 A takovým způsobem se mnozí lidé snaží zavázat oči druhým, skrze tradice svých starších, jak tomu bylo i tehdy. A vy nedokážete pochopit, proč tito lidé jsou tak radostně vzrušení a plní nadšení. A tyto konference (ač tak výstřední a podivné pro cizí lidi) — a to kvůli tomu, že oni to vidí. Oni se prolomili skrze tyto bariéry; oni se prolomili skrze tyto opony do přítomnosti Boha, kde jsou schopni spatřit projevy zaslíbení pro tuto hodinu, jak se manifestují před zraky lidí. Oni vidí, co Bůh zaslíbil.

44 U Joele 2:28, zaslíbil v těchto posledních dnech vylít na lidi pozdní déšť, na lidi v těch posledních dnech. Myslím, že řecké slovo, jež je zde použito je „kenos“, což znamená, že On se vyprázdnil, nikoliv v takovém smyslu, jak to používáme, že v nitru někoho bylo něco, co se vyprázdnilo, ale On sám sebe vylil. On změnil své en morphe. On se změnil z toho, co byl, na to, co je. On se však nikdy nemění ve své přirozenosti.

Ale o Letnicích se změnil ze Syna člověka na Syna Božího. On už nechodil s lidmi, nýbrž v lidech, tentýž Bůh pokračoval ve své službě v tomto velikém věku.

45 On prorokoval v Bibli, že přijde takový den, který nebude ani dnem ani nocí, ale v čase večera bude světlo. Podle zeměpisu vychází slunce na východě a zapadá na západě. Ale je to stále jedno a totéž slunce [Poznámka 2: V angl. slovní hříčka: Sun - Son].

A když se zjevil Syn, a projevil se Izraeli jako Slovo, lidé východu... máme za sebou zasmušilý den. Během reformace, a tak dále jsme měli jen tolik světla, abychom vytvořili církve a denominace, a připojili se k nim; přišli a líbali děti; oddali mladé; pochovali zesnulé, a tak dále; a žili v církvi. Ale v čase večera „Bude světlo“, On řekl: „V čase večera.“ A ten stejný S-y-n, který se vyprázdnil (kenos) o Letnicích, zaslíbil učinit totéž v čase večera. Je to tedy podle zaslíbení.

Dejte ten lístek (papíru) dohromady. Pohledte, co se děje, pohledte, co On zaslíbil a pak uvidíte, kde jsme. Dejte to dohromady. Můžete pak spatřit odhalení toho velikého a mocného. Tradice znovu zaslepily lidi na tuto velikou věc, obsaženou v proroctvích.

46 Když Mojžíš sestoupil z té hory, která byla celá v ohni... jak nádherná to je ilustrace. Mojžíš přišel do Egypta a řekl otcům církve, že Pán Bůh je navštívil pod jménem JÁ JSEM. To jméno je v přítomném čase, ne „byl jsem“ nebo „budu,“ ale „JÁ JSEM,“ stále ten stejný, tentýž včera, dnes i na věky. On je přítomným časem. Lze to srovnat s Židům 13:8. „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.“

47 Ono nadále zůstává prorokovaným Slovem a shromáždění, které mělo zapadnout do toho Slova, prožití dnešního dne... „Reformátoři to měli.“ Ó, ale to bylo pro jiný den. Pohledte na den, ve kterém my žijeme!

V těch dnech, kdy přišel na zemi, nemohl přijít takovým způsobem jako Mojžíš nebo některý z proroků; tak to nebylo prorokováno. A v těchto posledních dnech je prorokováno, že to bude takto. To nemůže přijít formou Lutherova probuzení. To nemůže přijít formou Wesleyova probuzení. To je hodina obnovení. To je čas, kdy se to musí vrátit zpět do originálního slunečního svitu, k originálu.

Ó, mohli bychom to doložit místy Písma! A vy teologové (ať jste z kterékoliv části světa), víte, že se to zakládá na pravdě. To je zaslíbení. To ono dělá lidi tak podivnými. Ono z nich dělá ty podiviny, jak jim říkáte; neboť oni... to je... opona tradic byla odstraněna a oni to mohli spatřit. On je tentýž včera, dnes i na věky. To je Boží zaslíbení a my se mu nemůžeme protivit, jelikož Písmo nemůže být zrušeno.

Shledáváme tedy, že On zaslíbil, že se vyprázdní do svého lidu a On je tentýž včera, dnes i na věky.

48 Když Mojžíš přišel do Egypta a oznámil to, pak Otec potvrdil jeho poselství skrze sestoupení na horu Sinaj v tomtéž ohnivém sloupu a horu zapálil plamenem. Věnovali jste už pozornost tomu, jemuž bylo dáno to zaslíbení? On jej přivedl se Slovem. On měl přikázání, a když měl tato přikázání, on musel...

Tato přikázání byla Slovem; Slovo ještě doposud nikdy nepřišlo k (obyčejným) lidem. A tak, Slovo vždycky přichází k prorokům a On byl prorokem pro onu danou hodinu.

Stejně tak Ježíš byl Slovem. Jan byl prorokem a Ježíš k němu přistoupil ve vodě, neboť Slovo vždycky a neochvějně přichází k prorokům. Slovo přichází...

49 a tak Mojžíš, přišlo k němu Slovo, přikázání, a on je měl.

Předtím než bylo dáno Slovo a než se ono manifestovalo, Mojžíš si musel zahalit tvář, neboť to Slovo tak mocně působilo. Oni si byli vědomi toho, že se něco stalo, ale nevěděli, co to znamenalo (ten hřmot a hromy), až nakonec řekli: „Nechť k nám hovoří Mojžíš, nikoliv Bůh.“

A Bůh řekl: „Dobrá, udělám to. Od nynějška napořád se už nebudu takto zjevovat. Pošlu jim proroka. A tak on... budu promlouvat skrze proroka.“

50 Inu, Mojžíš na základě přirozeného Zákona, jak nám to bylo zjeveno apoštolem Pavlem v 2. Korintským, si musel zahalit svou tvář tím přirozeným, o kolik slavnější a zahalenější pak bude před nevěřícími to Duchovní, předtím, než jim to bude zjeveno! Mnohem více pak budou volat...! Mojžíš byl podivín. O co více tak budou nazývat vás, kteří se prolomíte skrze oponu a vstoupíte do ohnivého sloupu, a vrátíte se s tím požehnáním zpět! A teď jste zahaleni vy. Lidé to nemohou vidět. Oni to nemohou pochopit. Jestliže bylo slavné to přirozené, o co více bude to nadpřirozené! Jestliže to přirozené, které mělo svůj konec, mělo být slavné, o co slavnější bude to, které je nekonečné!

51 Ale zůstává ono stále zahalené? Ono není zahalené pro věřícího, nikoliv však pro nevěřícího; on to nemůže vidět. Bůh se vždycky před nevěřícím zahaluje. Zastře to tradice. Nyní dělají totéž, co dělali tehdy. To je duchovní opona, kterou tu máme teď, zatímco tehdy to byla přirozená. Měli potvrzení skrze proroka a jeho psané Slovo prorokujícího, toho, jenž vystoupil s psaným Slovem a sdělil ho, oni věděli, že je tam Slovo, ale neznali jeho význam; a Mojžíš to podal zřetelně. On řekl: „Příkázání říká, a to je ten důvod proč.“ On to podal jasně. A předtím než to bylo podáno jasně, bylo to zahalené.

52 Dnes je to stejné, je to zahalené před lidmi do té doby, dokud to není zjevené a řečené lidem přímo — Bůh, mocný Bůh, zahalený v lidském těle, Slovo.

Všimněte si. Dál shledáváme, že ono bylo skryto před nevěřícími, ale zjeveno věřícím. Všimněte si. Mojžíš musel vstoupit do toho ohnivého sloupu sám; nikdo nemohl jít s ním. To nebylo... to... o čem nám to mluví? Totiž, že do toho nemůžeš přijít připojením se k letniční skupině. Vidíte? On to nikdy nezjevil nějaké skupině; On to zjevil jednotlivcům. A tak je to i dnes. Řeknete: „Patřím k církvi; patřím k tomu.“ Ale to nefunguje. Vidíte? A každý kdo by chtěl Mojžíše napodobovat, to byla jistá smrt. Stejně tak je to dnes, duchovní smrt za každý pokus napodobení toho. A to je důvod proč...

53 Dnes večer bychom se chtěli dostat k tomu, jak povstávají tělesná napodobování uprostřed jednotlivých skupin — někdo se pokouší takto jednat a žít jiným způsobem: Může pít, kouřit, ženy mohou jednat... jak se jim líbí, jako tento svět; a zůstávají doma a dívají se na televizi; a věci toho světa, a ještě stále se nazývají letničními. Snaží se napodobit tu opravdovou věc. Nikdy jim to nebylo zjeveno. Jakmile to je zjeveno, pak to je slavné, ale když k tomu pouze přistoupíš, pak ti to něco vezme. Stáváš se oponou. To prostě nefunguje. Napodobit to — znamenalo smrt.

54 Mojžíš se tedy zahalil, on byl pro tyto lidi živým Slovem. A dnes, lidé, kteří jsou takto zahaleni, jsou tímtež; jsou psanými epištolami, které čtou všichni lidé, to nejsou nové epištoly, ale epištoly, které už byly napsány, ale tentokrát zjevené. To jsou ti, jenž věří Slovu a zaslíbení pro dnešní den, že se Bůh chystá vylít svého Ducha na všeliké tělo; a to je ta psaná epištola. A když se to dotýčný snaží tělesně napodobit, pak to dostane zpětný zážeh. Tvůj život je důkazem, kým jsi.

55 Jednou byl zde jistý chlapec. A on měl nějaký průšvih. Byl to dobrý chlapec, ale dostal se k soudu a soudce řekl: „Shledávám tě vinným. Musím tě odsoudit do vazby.“

On odpověděl: „Chtěl bych se pokusit obhájit.“ Řekl: „Chci se o to pokusit na základě svého protokolu.“

On řekl: „Ty k tomu nemáš žádný protokol, tvůj protokol tě odsuzuje.“

Tak je tomu dnes. Důvod, proč v církvi není pokrok žádoucí, je právě kvůli tomu protokolu, ten je usvědčující. Musíte se více posvětit. Musíme věřit každému Slovu Božímu. Musíme hledat, dokud to Slovo se nám nestane skutečností. Chápete? Protokol nás drží, že tam nemůžeme vejít.

56 Ale jednou (abychom se dostali z té smyčky), ten chlapec u toho soudu neměl žádné peníze. On to nemohl zaplatit. Pokuta obnášela tisíce dolarů. Ale on měl velikého bratra, který přišel a zaplatil to za něj.

A tak my rovněž máme velikého bratra, Ježíše, Syna Božího; a On přišel a za nás to zaplatil, pokud jen tomu věříme a budeme moci vejít za tu oponu s Ním. On je jako náš Mojžíš — Ježíš je dnes naším Mojžíšem; zahalený Mojžíš byl pro lidi živým Slovem. Dnes zahalený Ježíš je živým Slovem pro lidi... Ježíš v církvi. Duch Svätý, Syn Boží v lidech, jenž zjevuje Slovo na základě zaslíbení pro dnešní den, a dělá to přesně tak. Dnes je to stejné!

A pamatujte, Mojžíš to udělal a projevil, ale nikoliv před celým světem ale před lidmi exodu — pouze pro tuto třídu lidí. To byli ti, kteří vyšli z... během exodu. A Duch Svätý dnes navzdory lidem, kteří říkají:

„Boží uzdravení není skutečné!“... když jsem konsultoval...

57 Jednou mne k sobě zavolal lékař jisté malé dámy. Ó, tam byly čtyři nebo pět případů, které ležely na pokraji smrti, jejichž hodiny byly sečteny a Duch Svátý je uzdravil. Lékař to chtěl zpochybnit. „Jak je to možné? Jak,...“ (řekl) ... „to jsou moji pacienti.“

Řekl jsem: „Byli, ale nyní jsou Boží. Nyní spadají pod Něj.“ Vidíte?

A tak vidíte, v čem to vězí, Bůh přece volá k exodu, k vyjití zpoza těch tělesných opon, kde se to snaží napodobit, kde se snaží připojit se k církvi, nemíním metodisty, baptisty, presbyteriány, nýbrž letniční církve. To je záležitost jednotlivců, to je mezi tebou a Bohem. Musíš vejít dovnitř, nikoliv tvoje skupina, tvoje církve, tvůj pastor, ale ty musíš vejít dovnitř.

58 Přál bych si, abyste si všimli další Mojžíšovy vlastnosti. Když vyšel, ač byl prorokem, ač byl vskutku velikým mužem, když vystoupil se Slovem, lidé na něm spařili proměnu. Něco se s ním stalo. Když přišel s potvrzeným Slovem pro onu hodinu, příkázáními, byl jinou osobou. A totéž potká tebe, když vyjdeš zpoza lidské opony, která se posmívá takovým shromážděním, jako jsou tato, opony člověka, který se uráží nad božským uzdravením a říká, že: „Dny zázraků jsou minulostí.“

Vyjdi tedy zpoza této lidské opony, opony tradic a všichni poznají, že se s tebou něco stalo.

59 Jako s naším šlechetným bratrem Jimmy Brownem, mohu si pouze představit, jak většina presbyteriánů ví, že se s ním něco stalo, jelikož on vystoupil zpoza této tradiční opony. Spatřil v lidech něco, co upoutalo jeho pozornost, a tak vyšel zpoza této opony. Dobrá, vy... když vyjdeš zpoza této opony, pak se ocitneš před zraky lidí a oni budou moci pozorovat, že se s tebou něco stalo. Slovo zahalené před nevěřícím, ale s nezastřeným pohledem pro věřícího: Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.

60 Pak to byl Bůh... tehdy to byl Bůh v člověku, svém Synu, Ježíši Kristu. Věříme tomu. To nebyl pouze prorok, to nebyl obyčejný muž, to byl Bůh v Kristu, Bůh v člověku, plnost Božství v člověku tělesně. Bůh v člověku; nyní to je Bůh v lidech. Plnost Božství tělesně v celé církvi, která manifestuje a naplňuje jeho Slovo.

61 A tak shledáváme, že Bůh měl ve všech věkách na sobě kůži. Bůh se skrýval za oponou. Připomíná se mi malý příběh z jihu. Žila tam křesťanská rodina. A v této křesťanské rodině věřili Bohu a mysleli si, že Bůh je chrání od všeho neštěstí; a On to opravdu dělá. A měli tam takového chlapce, malého kluka ve věku asi sedmi osmi let, a on jednou šel na nedělní školu. Byl to velice milý chlapec. Ale on měl strach z bouřky, obzvláště když byla provázena blesky.

62 Jednou, když se ukázal článek o uzdravení jednoho člověka, vyprávěl jsem to jistému muži, ten kazatel tehdy řekl: „Bratře Branhame, oni z tebe dělají Boha.“

Inu, to byl kritik, a tak jsem si pomyslel, že to musím nějak přerušit, ne že bych ho chtěl ranit, víte, ale tak trošku poškádlit... Řekl jsem: „Je to opravdu až tak vzdálené Písmu?“ Opravdu? Řekl jsem: „Nikoliv.“ Řekl jsem: „Přece Ježíš proroky nazval bohy.“ Vidíte? Je to tak. Bůh...

A oni říkají: „Vy chcete zaujmout místo Boha.“

Ale to přece není vůbec tak daleké od pravdy. Jistě že ne! Bůh se zjevil v těle, právě tak, jak to zaslíbil.

63 Tato malá rodina, shledáváme... Vyprávěl jsem mu tento příběh, který mi právě přišel na mysl, že jednou v noci přišla bouřka a maminka říká tomu chlapci: „Synku, jdi nahoru a lehni si do postele.“

On řekl: „Maminko, ale já se bojím.“

Ona řekla: „Nic ti neublíží. Jen jdi do postele.“

Chlapec si tedy lehl do postele, a blesky lítaly za oknem a on byl z toho celý nervózní. Schoval si hlavu pod příkrývkou, ale stále slyšel ty blesky — nebo viděl ty blesky za oknem a také slyšel burácející hromy; a tak řekl: „Mami!“

A ona řekla: „Co chceš, synku?“

Řekl: „Pojď sem ke mně a spi se mnou.“

A tak ona vystoupila po schodech, jak by měla udělat každá dobrá, věrná maminka; přišla k němu, vzala chlapce do náruče a řekla: „Synku, maminka by si s tebou chtěla na chvíli promluvit.“

Řekl: „Dobře, mami.“

Řekla: „Zapamatuj si. Chodíme pravidelně do kostela. Čteme Bibli. Modlíme se. Jsme křesťanskou

rodinou. Věříme Bohu." A řekla: „Věříme, že během bouřky, nebo čehokoliv jiného, že Bůh je naší záštitou.“

On řekl: „Mami, já tomu zcela věřím, ale“ řekl, „když blesky jsou tak blízko“ řekl, „chtěl bych Boha, který má na sobě kůži.“

64 Ale myslím si, že nejen ten chlapec, ale všichni to tak cítíme. Když se shromáždíme, když se modlíme jeden za druhého... Bůh zahálen v kůži.

A tak shledáváme, že Bůh měl vždycky na sobě kůži. Když Jej viděl Mojžíš, On měl na sobě kůži. Vypadal jako člověk. Když Bůh byl za oponou, měl na sobě kůži. A dnes večer je Bůh ve své církvi opět zahalen kůží. Shledáváme to, že On je dnes večer stále tím stejným Bohem.

Ale nyní, stejně tak jak to bývalo vždycky, ta kožená opona je tím, co zadrží tradici. Oni nemohou uvěřit, že to je Bůh, který působí, že lidé takto jednají. Vidíte? Neboť Bůh je zahalen ve své církvi, v kůži... má na sobě kůži. Je to tak. On se skrývá před nevěřícími a zjevuje se věřícím. Ano, přátelé!

65 Když se Slovo prolomilo skrze jejich tradice, tradice starších, ó, samozřejmě, dnes, pak je ukázáno na veřejnosti a my Jej znovu vidíme jako Božství zahalené v lidském těle. Říká to Židům 1 a rovněž 1. Mojžíšova 18. Vzpomínáte si, jak byl Bůh v člověku, jak tam spolu seděli, jedli a on hovořil s Abrahamem, a řekl: „Co tam vzadu ve stanu dělala Sára.“ A Ježíš řekl: „A podobně jako bylo za dnů Sodomy, tak bude v den, kdy se Syn člověka zjeví,“ opět Božství zahalené v lidském těle.

Vzpomeňte si, Ježíš neřekl: „Kdy se Syn Boží zjeví,“ u Lukáše 17. kapitole, tuším, že to je kolem 20 nebo 21. verše, někde v tom místě; On řekl: „Kdy se Syn člověka zjeví,“ Syn člověka zpět ve své církvi, zjevený v lidské bytosti, nikoliv tedy Syn Boží, nýbrž znovu Syn člověka ve své církvi v těch posledních dnech. Shledáváme tedy, že On to zaslíbil v Božích zaslíbeních.

66 Zjišťujeme ještě další věc. Ve Starém zákoně (mám zde citát z knihy 2. Mojžíšova), že ty staré jezevčí kůže... k čemu ony byly? Skrývaly Boží slávu před lidmi — ty jezevčí kůže. Lidé ji nemohli vidět, protože ji zadržovaly ty kůže. Ty kůže byly... Boží sláva byla za těmito kůžemi. A nyní je sláva Boží za tvou kůží, tak je to, tradice to nemůže spatřit. Je uvnitř za oponou, kde bylo také Jeho Slovo.

67 Co bylo uvnitř, za těmi kůžemi, těmi jezevčími kůžemi, na kterých nebylo nic, proč bychom jich žádostiví byli? Ale když se to stalo tělem a přebývalo mezi námi, tam stále „nebylo krásy, proč bychom ho žádostiví byli.“ A nyní, dnes máme totéž. Na těch mužích a ženách není nic, proč bychom jich žádostiví byli, ale jedná se o to, co se skrývá za nimi. To je to, o čem se jedná.

„Dobrá,“ řeknete: „Ten chlapík, dobře vím, on byl opilcem. On dělal to.“ Nejsem zvědav na to, co on dělal. Ale co se skrývá za tou kůží? Důležité je, co je tam za ní, to je... Tito lidé jsou slepí; kůže tyto lidi oslepuje. Vidíte? Oni říkají: „Pamatuji si, jak tato žena...“

Vím, co ona kdysi dělala, ale co je dnes? Vidíš? Tyto kůže kdysi byly na jezevci, ale nyní skrývají slávu Boží, On je za nimi ubytován. Byly na zvířeti, ale nyní jsou přístřeším Boží slávy.

A stejně tak dnes večer se může tvoje kůže změnit a stát se přístřeškem pro Boha, Bůh přebývá v lidství.

68 Pohledte, ty staré jezevčí kůže, shledáváme, že za nimi — tam uvnitř bylo Slovo. A to Slovo... tam byl chléb předložení. Truhla byla pokropena. Co to bylo? Tam byla sláva Šekinah.

To Slovo je semenem a nemůže vyklíčit, dokud není osvíceno sluncem. To semeno musí být osvíceno sluncem, aby mohlo přinést ovoce, aby mohlo vyklíčit. A to je jediný způsob, jak vy přijímáte Slovo. Vidíte? Přijímáte Slovo do svého srdce a vcházíte do slávy Šekinah. A když to děláte, to vám přinese chléb předložení, manu, která se podává pouze odděleným lidem. To je dovoleno pouze lidem, kteří mají povolení, ti to mohou jíst.

A všimněte si, Pavel zde řekl: „Proměnění býváme od slávy v slávu.“ Vidíte? A tak se to konečně vrací do své původní slávy. Je to tak, jako se semenem ranní slávy.

69 Semeno kukuřice padne do země. Co se stane nejdříve? Vyklíčí a ukáže se malý výhonek; pak se ukáže klas. A od klasu zpět do originálního zrna.

Přesně to se stalo s církví. Ona šla od Luthera k Wesleyovi a nyní zpět do originálního zrna, zpět do své původní slávy, zpět do slávy, kterou měla na počátku. Slunce, které vyšlo na východě, je tím stejným sluncem, které se manifestuje na západě, které se mění od slávy ke slávě.

Změnilo se, když přešlo od pohanství k Lutherovi a od Luthera k Wesleyovi, od Wesleye k Letnicím, a dál a dál, měnilo se od slávy ke slávě, a poskytovalo skrytou manu. A nyní je zralé k tomu, aby jej přineslo zpět přesně v takové podobě jako na počátku, tutéž službu, téhož Ježíše, tutéž moc, téhož

Ducha Svatého. Ten stejný Duch Svatý, který sestoupil o Letnicích, je tentýž, který se manifestuje dnes, od slávy ke slávě a slávě, a vrací se do originálního semene se křtem Duchem Svatým, s týmiž znameními a zázraky, s tímtéž křtem, těmi stejnými lidmi, kteří jednájí tím stejným způsobem, stejnou mocí a stejnou senzací. To znamená od slávy ke slávě. A dále budeme proměněni od slávy ke slávě, naše těla na podobenství jeho oslaveného těla, kde Ho spatříme. Abraham spatřil totéž.

70 Všimněte si teď. Pozorujeme, jak se to měnilo. Od doby Golgoty jsme zváni sdílet jeho slávu. V 1. Korintským 12 čteme: „Jsme vekřtěni do jednoho těla.“ Skrze jednoho Ducha jsme všichni pokřtěni, nikoliv vodou, jsme pokřtěni jedním Duchem. Je to tak. Nyní. A potom se stáváme jeho částí. (Doufám, že vás zde nezdržuji příliš dlouho. Doufám, že ne.)

Ale je to jako velká symfonie, která hraje nebo předvádí drama. Nevyznám se příliš na symfoniích nebo dramatech, ale viděl jsem je hrát, mám na mysli Carmen [Poznámka 3: Bizetova opera.], když na tomto představení byla moje dcera. A oni hráli v této symfonii, Carmen. Oni představovali... hudba představovala totéž. Tak stejně to vypadá, když jsi vekřtěn Duchem Svatým do Krista.

71 Nyní pohleďte, mnozí z vás četli nebo slyšeli příběh toho velikého ruského skladatele, který napsal skladbu Petr a vlk [Poznámka 4: Prokofjevova symfonická báseň]. A jak oni využívají symbolů, a tak dále. A všichni, kteří ten příběh znají (kteří si o tom přečetli v novinách a mohli o této symfonii slyšet, jak se oni k tomu vyjadřují) to drama, jak je vyjadřují hrou, aj, oni znají každou změnu. Oni se sem podívají a tu změnu vidí. Ale co se stane, jestliže skladatel něco napíše a my zpozorujeme, že herci to nepředvedou správně? Shledáváme, že v jejich výkonu něco schází. Když je sledujeme, toho skladatele, který tu skladbu složil a napsal, když se pak tato symfonie hraje, ale zazní nesprávný tón; něco tu není v pořádku. Dirigent dal nesprávný pokyn.

72 A v tom vězí dnešní problém, moji luteránští bratři, moji baptističtí bratři, moji letniční bratři, moji bratři ze všech denominací. V tom to vážne, chápete? Udáváte tón, který zazněl za dnů Luthera nebo Wesleye, zatímco partitura ukazuje, že už je jiný den. Pohleďte, nemůžeme žít ve Lutherovém světle, on byl reformátorem. Ceníme si jeho vkladu, ale my už hrajeme dál. My jsme už pokročili daleko kupředu a jsme na konci této knihy. Nemůžete ji tedy takto hrát.

73 Tedy, moji bratři, jediná cesta, jak to budete moci docílit je... A bratři na světě (spíše bych měl říci z různých částí světa), pro dirigenta existuje pouze jediná cesta. On musí vejít do toho samého ducha, ve kterém byl skladatel, pak se mu to povede. A když církev, samotný orchestr — když svět sleduje tyto divy a zázraky — zatímco církev a dirigent, oba vcházejí v ducha skladatele,

74 a potom, když oni řeknou: „Dny zázraků pominuly,“ to neuhodilo na správnou strunu. Ale když to dostane patřičný vzlet a správného ducha... jak to chcete docílit, aniž by sestoupil Duch skladatele? Amen!

Když zazní: „Dny zázraků nepominuly“, orchestr zvolá: „Amen!“

Když to udeří do struny: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky,“ orchestr zvolá: „Amen!“

„Ale přijměte moc Ducha Svatého přicházejícího na vás,“ orchestr zvolá: „Amen! Máme to.“ Tehdy kolem toho už nejsou žádné dohady; celá symfonie je v harmonii se Slovem. Jen to fičí (bratr Branham tleská rukama, aby předvedl plynulý pohyb). To je ono. Ó, to je velkolepá věc. Dirigent i skladatel musí být v jednom duchu a stejně tak hudebníci musí být v tomtéž duchu, aby to mohli vyjádřit. A svět se pak diví, co se to děje.

Komunismus, oni o tom stále mluví — mě se z toho dělá špatně — a všechny integrace, a tak dále, a segregace. Ó, slitování! Takové nesmysly, když příchod Páně je tak blízko! Je tu nesprávný úhoz. Obávám se, že dirigent — že dirigent vypadl ze skladatelova Ducha.

75 Když budeme mít Ducha toho skladatele, tu originální moc Boží, o které říká Bible, že Boží muži byli puzeni Duchem Svatým, aby psali Bibli, pak budete svědky, jak ty dva čínské kusy papíru se dají dohromady, stejně tak jako Boží Bible a věřící člověk se dají dohromady; neboť oba jsou v tom stejném Duchu; oba jsou zajedno. Zapadají přesně do sebe.

Dnes potřebujeme dirigenty. Je to tak. Zpět do Slova. Zpět a věřit tomu, co řekl.

Pak spatříte samotného Boha; to je to odhalení, drama se stává skutečností.

76 Dnes říkají: „Dobrá, On je historickým Bohem. Víme, že přešel Rudé moře. On to udělal, On byl v ohnivé peci s těmi židovskými mládenci.“ Co nám prospěje historický Bůh, není-li On tím stejným dnes?

Člověk vždycky velebí Boha za to, co kdysi učinil, uvažuje o tom, co učiní a ignoruje to, co právě koná. Je to v lidské povaze a dnes je to stejné, moji bratři; je to přesně tak.

Ó, aj! Vraťme se a hrajme tu symfonii správně, aby to svět mohl spatřit. Ježíš řekl: „A já když budu

vyzdvižen od země, potáhnu všechny k sobě." A On je tentýž včera, dnes i na věky.

Nechť dirigent spolu s hudebníky vejde do toho správného Ducha podle skladatele a všechno bude v pořádku. Pak kolem toho nebudou žádné dohady, jsme s Ním ztotožnění. Židům 13:8 říká: „On je tentýž včera, dnes i na věky.“

77 Jsme ztotožnění s Ním ve Skutcích 2. Jsme ztotožnění s Ním v tom stejném křtu, to je jedno a totéž. Pak jsme vším, čím On je a čím byl. Přesně tak.

Je to tak, jako kdybych chtěl být správným občanem Ameriky, musím se ztotožnit se vším, čím ona byla, vším čím je. Musím být s ní ztotožněn, jestliže jsem správným Američanem. Jsem-li správným Američanem, pak jsem přistál na Plymouthské skále. Amen! Jistě, jsem-li Američanem. Stejně tak ty; přistál jsi na Plymouthské skále s otci poutníky. Na Plymouthské skále, když oni tam přistáli, byl jsem tam spolu s nimi; stejně tak i vy všichni.

78 Jel jsem cestou spolu s Pavlem Reverem, když on varoval před nebezpečím. Přesně tak. Právě zde v údolí Forge jsem překročil řeku Delaware s hromádkou vojáků, ze kterých polovina neměla na nohou boty. A předtím jsem se modlil celou noc s George Washingtonem. Překročil jsem řeku Delaware s vizí ve svém srdci. Všichni jsme Američany. Ano, přátelé! V údolí Forge, samozřejmě.

Vzdali jsme díky spolu s prvními otci v Den díkůvzdání; vzdali jsme díky Bohu. Jsem-li pravým Američanem. Byl jsem u toho stolu. Jsem-li pravý Američan, ztotožnil jsem se se Stonewallem Jacksonem. Jsem-li pravý Američan, ztotožnil jsem se na bostonském čajovém večírku (ano, přátelé!), kdy jsme odmítli nosit zástěru na očích. Jsem-li pravý Američan, ztotožnil jsem se s tím. Ano, přátelé! O, aj!

79 Rozezněl jsem zvon svobody dne 4. července 1776. Rozezněl jsem zvon svobody a ohlásil naši nezávislost. Být pravým Američanem znamená to všechno. Ztotožnil jsem se s hanbou revoluce, když bratr bojoval proti... Musím nosit její hanbu stejně tak, jako nosím její slávu. Jestliže jsem Američanem, musím tak činit. Byl jsem s ní ztotožněn. Ano, přátelé!

Byl jsem poznán v Gettysburgu, když Lincoln přednášel svou řeč. Ano, přátelé! Stál jsem na ostrově Wake nad zkrvavenými těly vojáků. Povstal jsem na ostrovu Wake. Na Guam, pomáhal jsem vztyčit vlajku. Jsem opravdovým Američanem. Amen! Vše, čím je ona, tím jsem já a jsem na to hrdý. Ano, jistě! Všechno, čím Amerika byla, všechno, čím je, tím vším jsem já, pokud chci být Američanem. Vše, čím ona byla, musím být i já, jelikož jsem s ní ztotožněn.

80 Stejně tak je to i s tím být pravým křesťanem. Musíš být s tím ztotožněn. Kázal jsem s Mojžíšem a var... či s Noemem — a varoval lidi před přicházejícím soudem, jsem-li pravým křesťanem. Byl jsem s Mojžíšem u ohnivého keře; spatřil jsem ohnivý sloup; spatřil Jeho slávu. Byl jsem s Mojžíšem tam na poušti. Být křesťanem, musím se ztotožnit se vším, čím Bůh byl, jestli jsem křesťanem. Spatřil jsem Jeho slávu, slyšel jsem Jeho hlas. Nesnažte se mi to vymluvit, já tam byl. Víím, o čem mluvím. Viděl jsem, co se stalo. Ano, přátelé!

81 Byl jsem u Rudého moře a spatřil jsem působit Ducha Božího, jak rozdělil vodu po jedné i druhé straně, nikoliv uprostřed rákosí (jak se to snaží dnes vysvětlovat), ale skrze moře hluboké okolo 30 metrů. Spatřil jsem Ducha Božího. Přešel jsem s Mojžíšem po suché zemi na druhou stranu Rudého moře. Stál jsem u hory Sinaj a viděl, jak bijí hromy a blesky. Jedl jsem spolu s nimi manu. Pil jsem ze skály; dělám to ještě dnes. Ztotožnil jsem se s těmi, kteří jedli manu. Ztotožnil jsem se s těmi, kteří pili vodu ze skály.

Ztotožnil jsem se s Jozuem, když nechal zatroubit na pozouny a padly zdi Jericha. Byl jsem s Danielem ve lví jámě. S židovskými mládenci jsem byl v ohnivé peci. S Eliášem jsem byl na hoře Karmel.

82 S Janem Křtitelem jsem čelil kritikům. Spatřil jsem sestupujícího Ducha Božího a slyšel hlas z nebe, který řekl: „Ty jsi můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.“ Ano, přátelé! Jistě, byl jsem s Ním ztotožněn. Tak je to.

Zahlédli mne u Lazarova hrobu, když On vzkřísil Lazara. Ztotožnil jsem se se ženou u studny, když On jí řekl její hříchy. Ano, přátelé! Jistě, byl jsem s Ním ztotožněn v Jeho smrti. A rovněž mne zahlédli v první den velikonoční, povstal jsem s Ním z mrtvých. Jsem s Ním ztotožněn v Jeho smrti.

Byl jsem s těmi sto dvaceti ve vrchním příbytku. Byl jsem s nimi ztotožněn. Ó, cítím duchovní vzrušení. Amen! Byl jsem tam s nimi ztotožněn. Jsem jedním z nich. Byl jsem tam spatřen; mám totéž prožití jak oni. Když se to stalo, byl jsem tam, pokud jsem správným křesťanem.

Byl jsem svědkem toho mohutného valícího se větru. Byl jsem toho svědkem. Pocítil jsem tu otřásající Boží sílu. Byl jsem s těmi, kteří mluvili v jazycích. Pocítil jsem, jak sestoupilo to pomazání. Byl jsem s nimi. Ztotožnil jsem se s nimi, když Duch Svatý začal hovořit jazyky skrze ně. Byl jsem s Petrem

před těmi kritiky ve Skutcích 2, kdy on kázal veliké kázání, které... ztotožnil jsem se s ním. Ano, přátelé!

83 Ve Skutcích 4, když se oni spolu shromáždili, byl jsem s nimi, když se zatřásla to místo. Po modlitebním shromáždění se zatřásla budova, kde seděli; byl jsem tam spolu s nimi.

Kázal jsem s Pavlem na Marsově poli. Ano, přátelé! Byl jsem s Janem na ostrově Patmos a spatřil Jeho druhý příchod. Byl jsem s Lutherem u reformace. Ano, byl jsem s Wesleyem, s tím žhavým uhlem vychváceným z ohně za této veliké revolty proti anglikánské církvi. Byl jsem tam s ním.

A dnešního večera zde, roku 1964 ve Filadelfii, Pensylvánie, jsem ztotožněn s tou skupinkou, mající tutéž zkušenost. Takovým musím být, jsem-li křesťanem. Ztotožňuji se tam, kde je manifestováno Slovo Boží.

84 Jsem ztotožněn se skupinou, která pociťuje Ducha Božího. Jsem ztotožněn se skupinou, která ví, že On je odhalen, která ví, že On je tentýž včera, dnes i na věky a která ví, že to není fanatismus; je to Ježíš Kristus tentýž včera, dnes i na věky. Jsem ztotožněn s touto skupinkou dnes večer, ač ji nazývají bandou kacířů, ač je bandou fanatiků pro Slovo Boží. Ale nestydím se za Evangelium Ježíše Krista, neboť je jim to mocí Boží ke spasení.

Jsem spolu s nimi, je to živá epištola, o které říkám, že dokazuje, že Bůh je zahalen v lidské podobě mužů a žen. Ó,

85 Bůh je ve svém „en morphe“ znovu, a odhaluje se a dává se poznat svému lidu, ten veliký Král, který odložil stranou svoji slávu. „Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí. Budu pro něj zahalen, ale vy mě uvidíte; neboť já budu s vámi, ano, ve vás, do skonání světa.“ Budu se měnit od Luthera k Wesleyovi a dál a dál, od slávy ke slávě, budu stále tím stejným Bohem. Vracím se do původní slávy. Haleluja!

86 On prolomil každou denominační bariéru. On se prolomil námitkou, která říká: „To je fanatismus.“

Zvuk, který odtamtud zazněl: „Ó, tito lidé se zbláznili,“ On se tou oponou prolomil. Ano, On to učinil!

„Ó, vy toho nemůžete docílit. Nejste nic než snůška fanatiků!“ On se tím prolomil.

„Neexistuje Božské uzdravení.“ On se tím prolomil (ó, aj!), neboť Jeho Slovo říká, že to tak bude. Slovo Boží je neporazitelné.

A On zde stojí, ještě dnes, ten mocný vítěz, neboť přemohl každého metodistu, baptistu, presbyteriána, každý jiný druh opony. A ještě dnes večer stojí uprostřed svého lidu a udělá, co si oni budou přát, všechno, v čem mají potřebu; Bůh přichází a prolomí dokonce zvukovou bariéru.

87 A pamatujte, bylo mi řečeno, že když letadlo prolomí zvukovou bariéru, pak je jeho rychlost ničím nespoutaná. A říkám vám, když prolomíte bariéru tradic toho druhu, že Ježíš byl kdysi a dnes není, když zjistíte, že On je tentýž včera, dnes i na věky, pak Bůh v tomto shromáždění nemá žádnou zábranu a může ukázat světu jeho potřebu; nikoliv nějakou světovou výstavu, ale světové probuzení, když bude naplněn a pokřtěn přítomností živého Boha: „en morphe“ se zahalující v lidském těle. Haleluja!

Věřím, že to prolomí každou bariéru, každou oponu. Každou oponu, nic se před tím nemůže skrýt. Když lidé začnou hladovět ve svých srdcích, pak ta opona zde praská. Pouze na to se můžeš spolehnout. Roztržení každé opony skrze jeho velikého Ducha Svatého. A On zde stojí dnes večer, ten veliký vítěz, jenž je tentýž včera, dnes i na věky; uzdravující nemocné; křtící věřící, jak to vždycky dělal. On je mocný vítěz. Odsouzení ďábové prchají. Ano, přátelé! Vždy prchají, když On je nablízku.

88 Závěrem bych mohl říci toto: Byl... před mnoha lety jsem četl příběh o jednom starém houslistovi. On měl staré housle, které se chystal prodat (mnohokrát jste tuto historku slyšeli). A chtěl je prodat za jistý obnos. A dražitel řekl: „Kdo mi dá tolik a tolik?“ Tuším, že se jednalo pouze o několik mincí, možná asi kolem padesáti centů. „Poprvé, podruhé...“

Najednou vzadu se postavil nějaký člověk; řekl: „Okamžik.“ Přišel a vzal je do ruky. Dejme na to, že začal hrát:

Je pramen krví naplněn,
jenž proudí z Krista žil;
a když v něm hříšník ponořen,
je zbaven hříchů vin.

Pak ty housle odložil a nebylo na onom místě ani jediné oko suché. Pak zvolal: „Kdo dá...“

Jeden řekl: „Pět tisíc.“

„Deset tisíc.“

Měly nevyčíslitelnou cenu. Proč? Starý mistr houslí zjevil jejich skutečnou kvalitu. Ó, bratře, sestro,

nyní, dovol Mistru Slova, který ho napsal, tomu velikému Duchu Svatému, nakalafunovat svůj smyčec a s láskou projet po tvém srdci.

Je pramen krví naplněn,
jenž proudí z Krista žil...

Poznáš plnou hodnotu a spatříš veřejné odhalení se Boha, který je právě tentýž, jako když padl na lidi o Letnicích, když sám sebe „kenos“ vyprázdnil do nich. Tak je to.

Říkáte: „Bratře Branhame, zkoušel jsem to. Udělal jsem to a tamto a ještě něco.“

89 Jednoho dne jsme měli shromáždění v Carlsbadu v Mexiku. A sestoupili jsme tam do té hluboké netopýří jámy. Bylo to tam strašidelné. Sestoupili jsme tam a ten muž, když tam přišel, zhasil světlo. Pánové, nedokážete si představit tu tmu! To je... taková tma, že ji bylo možno cítit. Právě taková jak nastává v tomto čase, když vidíme, jak církev pokulhává ve věci poznání Slova Božího; když vidíme, jak dcery Siónu dělají to, co dělají, a vidíte, jak bratři kouří, pijí a vyprávějí špinavé vtipy, a tak dále, a přesto se snaží vyznávat svou víru v Krista (ó, aj!); je tma, tma, černá jako uhel.

Vidíme znamení Jeho příchodu. Budou... největší tma je vždycky před rozedněním. A vychází Jitřenka, aby přivítala den a oznámila a ukázala, že on nastává.

Pozorujte!

90 Když pohaslo to světlo, jedna malá holčička začala křičet na celé kolo. A vedle průvodce stál malý chlapec. A on to zpozoroval, jak průvodce zhasil to světlo. A ona křičela a skákala a málem dostala záchvat. Co se teď stane? Co se to děje? Co to je?

Víte, co on zvolal? On řekl: „Neboj se, malá sestřičko. Zde je muž, který může rozsvítit světlo.“

Poslyš, malá sestřičko, možná si myslíš, že jsme slabí a že nás je menšina, ale neboj se. Je zde muž, který může rozsvítit světlo; to je Duch Svatý. Věříš tomu?

91 Skloňme na chvíli hlavy. Je mi líto, že jsem vás tak dlouho držel. Ó, veliký Bože nebes, odhalující se, sdělující se, dávající se poznat, veliký Králi slávy, použij dnes večer tyto malé obrázky, nechť by padly do srdcí těchto lidí. Nechť bychom uzřeli toho Odhaleného, toho, jenž sestoupil a roztrhl oponu v chrámu, a potom vyšel zpoza této opony, a o Letnicích sestoupil znovu za lidskou oponu, a vždycky zůstával nezměněn, měnil se pouze od slávy ke slávě.

A nyní, jsme zpátky a jednáme jako celá příroda, zpět do originálního semene, od jednoho věku církve k druhému. A v tom posledním věku zde, se vracíme zpět k té původní věci, která padla o Letnicích, aby se naplnilo každé Písmo, světlo času večera, a „skutky, které dělám já, i vy dělat budete,“ a tolik věcí, které jsi zaslíbil ve svém Slově.

Otče, jestliže je zde někdo, kdo se ještě neprolomil skrze tuto oponu, jestliže je tu někdo, kdo pouze někoho napodobňoval, kdo se skrze tuto oponu již prolomil, uděl mu dnes večer milost, Otče. Ať spatří toho mocného vítěze, jak zde stojí, plného milosti a moci odpuštění. Dej nám to, Otče.

92 A zatímco máme skloněné hlavy, je zde někdo? Kolik z vás, abych tak řekl, by chtělo říci: „Bratře Branhame, zvedám svou ruku, modli se za mne?“ Mějte hlavy skloněné a pozvednuté ruce. „Chci se prolomit každým zlem, dokud nespátřím toho vítěze.“ Bůh ti žehnej! Aj, ruce, tam na balkónu, vpravo. Vzadu na balkónu. Bůh ti žehnej! Buďte uctiví. Vlevo, pozvedněte ruce a řekněte: „Bratře Branhame, možná jsem byl po léta křesťanem, ale nikdy jsem se ve skutečnosti touto bariérou neprolomil. Nikdy jsem to neudělal. Mám to, co mají ostatní.“

Dnes to máme: „Jsem skleníkovou rostlinou.“ Vezměte skleníkovou květinku, musíte ji rozmazlovat, hýčkat, ošetřovat sprejem, zalévat; ale planá rostlina roste v poušti, tentýž druh, vypadá stejně; nedostane ani doušek vody, nemá na sobě žádné škůdce. Je silná. Je skutečně...

93 Můžete přirovnat křesťanství (dnešní křesťanství) s tím, čím bylo tehdy? Dokážete si představit skupinu lidí, kterým dnes na světě říkáme křesťané, že by byli jako ti po Letnicích a že bychom je museli rozmazlovat, a poplácávat, a oni budou chodit od jednoho sboru ke druhému, a když se jim řekne (něco, co nemají rádi), oni se postaví, a odejdou? Umíte si to představit? Ne! Co se to děje? To je pouhá imitace.

Michelangelo... on vytvořil sochu Mojžíše. Jeho imitaci si můžete pořídit velice levně, ale originál... Ten, který namaloval večer Páně... Myslím, že by ten originál šel do milionů dolarů, pokud by byl vůbec na prodej. Dokonce ani nevím, kde se nachází. Ale levnou imitaci si můžete pořídit za dolar devadesát osm centů. Můžete.

94 Tak je to dnes. Levný křesťan, imitace, někdo přilepený k církvi, můžete si jej koupit za cigaretu nebo za jeden přípitek. Nebo ostříhaná žena, se rtěnkou na ústech, můžete si ji koupit za jakoukoliv

módu tohoto světa, ale na tu ryzí nemůžete dosáhnout.

Vidím Ho nezastřeně, toho samého včera, dnes i na věky. Ó, křesťané, copak nechcete být pravými křesťany? Jestliže se zde nachází někdo, kdo ještě nezvedl svou ruku, uděláš to zatímco... Budu se modlit. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Ó, to je hezké. Jen pohleďte...

95 Náš nebeský Otče, tvé Slovo se k Tobě nevrátí prázdné. Ty jsi ten, který dal zaslíbení. Nesu zodpovědnost za to, co jsem řekl, v souladu s tím, cos řekl Ty. Opakuji pouze Tvá slova. Ty jsi řekl: „Kdo slyší má slova a věří tomu, který mne poslal, má věčný život.“ Ty jsi to zaslíbil. A Pane, víme, že dnes máme co do činění s imitacemi, mnozí říkají, že věří, zatímco tomu tak není; to se pak ukáže. Ale, Pane, jsou zde rovněž nějaké originály.

Prosím, abys dnes večer způsobil, aby každý muž a žena, chlapec i dívka, nezáleží na tom, z kterého národu, jaké barvy pletí jsou, k jaké církvi patří, ó, Bože, naplň je. Nechtě by uzřeli opravdovou manifestaci téhož Ježíše uprostřed nás, jako tehdy o Letnicích, když ses zjevil pro onen věk, jako Duch Svatý. Uděl nám toho.

Spatřující naplnění Slova, naplnění proroctví,

96 porovnáváme dnešní takzvanou Světovou církev nebo Světovou církevní radu, porovnáváme ji s letničím zaslíbením; neexistuje na to žádné přirovnání. Pod tou cedulí bychom si nedali vyprat ani naše špinavé oblečení.

Ale, Pane Bože, kdybychom se vrátili zpět k tomu prameni, tam probíhá očistný proces. Pak naše zkušenost a Slovo Boží se budou k sobě hodit; pak si budeme nárokovat naše vlastnictví. Uděl toho, Pane, dnešního večera, když svěřuji tyto lidi do Tvých rukou. Dej jednomu každému to, co potřebuje, Otče. Prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

97 Bůh vám žehnej. Velice děkuji za to, že jste stáli a dlouho čekali, a je mi líto, že jsem vás držel až do deseti minut po desáté hodině. Bůh buď s vámi než se znovu zítra ráno zase sejdem. Nyní předávám bohoslužbu, tuším, mistru ceremonie.

www.messagehub.info

Kázání

Williama Mariona Branhama

„...ale ve dnech hlasu...“ Zjevení 10:7